

Arrest

nr. 46 534 van 20 juli 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 4 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juli 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 8 februari 2010 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard (bijlage 26, stuk 17).

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 16 februari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 april 2010.

1.3. Op 4 mei 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanese afkomstig Bujanovc. U bent getrouwd met Jahiji Sabri en woonde samen met hem in de stad Preshevë. U heeft de Servische nationaliteit. Uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op dezelfde motieven die uw echtgenoot aanhaalde. Zo verklaarde u net als uw echtgenoot dat jullie drie keer het bezoek kregen van de Servische autoriteiten. Een eerste keer kwamen ze langs in december 2008 en werd uw echtgenoot meegenomen voor ondervraging. Een tweede keer kwamen de autoriteiten in juni 2009 en werd uw echtgenoot voor de deur ondervraagd. Een derde keer kwamen de autoriteiten op 3 februari 2010 langs bij u thuis, maar was uw echtgenoot er niet. Hierna verbleef uw echtgenoot tot aan jullie vertrek uit Servië op 6 februari 2010 bij uw familie in Bujanovc. Jullie reisden op legale wijze met de bus naar België en kwamen hier op 7 februari 2010 aan. U vroeg hier de volgende dag asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag en asielmotieven legde u een aantal documenten neer: uw paspoort, uitgereikt op 20 april 2009 en de paspoorten van uw drie kinderen, een nationaliteitsbewijs van uzelf en van uw kinderen, uw geboorteakte en de geboorteakte van uw zoon, een huwelijksakte, d.d. 25 januari 2010, en een medisch attest, d.d. 5 februari 2010, waaruit blijkt dat u met stress kampt en aan een depressie lijdt door problemen die zich in het verleden hebben voorgedaan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig baseert op dezelfde motieven als diegene die ter zake werden aangehaald door uw echtgenoot, Jahiji Sabri. In het kader van zijn asielaanvraag heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

Na onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Diverse vaststellingen ondermijnen in grote mate de geloofwaardigheid van het door u uiteengezette asielrelaas. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat de autoriteiten in de laatste twee jaar drie keer zijn langs gekomen en dat u in juni 2009 werd ondervraagd op het politiekantoor over de wapenvondst bij uw buurman. In de vragenlijst van het Commissariaat-generaal hebt u echter geen melding gemaakt van deze ondervraging in juni 2009. Op de vraag waarom u dit incident niet had vermeld in uw vragenlijst, antwoordde u dat de tolk u toen had gevraagd niet in detail te gaan (gehoorverslag CGVS p. 6). Een ondervraging door de politie als gevolg van een wapenvondst kan echter bezwaarlijk als een detail worden beschouwd, temeer daar u dit tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal toch als een belangrijk element ter staving van uw vrees aanhaalde. Voor wat betreft de huiszoeking door de gendarmerie op 26 december 2008, blijkt uit de vragenlijst van het Commissariaat-generaal dat u met andere personen buiten diende te wachten tot de huiszoeking was afgelopen (vragenlijst CGVS vraag 5). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u als enige getuige aanwezig was bij die huiszoeking en dat u daar ook als enige stond te wachten (gehoorverslag CGVS p. 5). Na confrontatie met deze afwijkende verklaringen herhaalde u slechts uw verklaringen die u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal hebt afgelegd, namelijk dat u daar alleen stond te wachten (gehoorverslag CGVS p. 6).

Eveneens moet worden opgemerkt dat u en uw echtgenote, Jahiji Fahrije (O.V. 6.573.830), afwijkende verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot de bezoeken van de autoriteiten bij u thuis. Zo verklaarde u bij het eerste bezoek van de gendarmes op 26 december 2008 dat u als getuige bij de woning van de burens buiten moest wachten tot de huiszoeking afgelopen was (gehoorverslag CGVS pp. 4-5). Uw echtgenote verklaarde dan weer dat u die dag na de huiszoeking in de woning van de buurman naar een voor haar onbekende plaats meegenomen werd voor ondervraging over die buurman (gehoorverslag vrouw CGVS pp. 2-3). Wat het bezoek van de politie in juni 2009 betreft, verklaarde u dat u naar het politiekantoor moest gaan, waar u ondervraagd werd (gehoorverslag CGVS pp. 3-4). Uw echtgenote echter verklaarde dat u die dag aan de voordeur werd ondervraagd door de politie (gehoorverslag vrouw CGVS p. 3). Deze vaststellingen doen ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven. Bovendien blijkt uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde paspoorten dat u, uw echtgenote en jullie drie minderjarige kinderen Servië op legale wijze hebben verlaten (gehoorverslag CGVS pp. 2-3). Deze vaststelling ondermijnt dan ook ernstig de geloofwaardigheid van uw bewering door de Servische autoriteiten te worden gezocht.

Hoe dan ook kunnen nog een aantal opmerkingen worden gemaakt met betrekking tot de door u aangehaalde vrees voor vervolging voor de Servische autoriteiten. Volgens uw verklaringen had u sinds eind 2008 drie keer te maken met de Servische autoriteiten. De eerste keer werd u door de gendarmerie gevraagd om getuige te zijn bij de huiszoeking in de woning van uw burens; een tweede keer werd u op het politiekantoor ondervraagd over deze huiszoeking. U stelde dat de politie u tijdens

deze ondervraging correct behandelde (gehoorverslag CGVS p. 3). Er werd u noch de eerste keer, noch de tweede keer persoonlijk iets ten laste gelegd, er werd u enkel om informatie gevraagd (gehoorverslag CGVS pp. 4-5). Bovendien hadden deze twee incidenten met de autoriteiten daarna geen enkel gevolg voor u en werd u met rust gelaten. U werd nooit in staat van beschuldiging gesteld (gehoorverslag CGVS p. 5). Uit hetgeen voorafgaat blijkt dan ook louter dat u door de Servische politie werd ondervraagd in het kader van een onderzoek naar uw buurman inzake illegaal wapenbezit. Uit niets in uw verklaringen blijkt aldus dat u daadwerkelijk door de Servische autoriteiten zou zijn vervolgd in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. Voor wat betreft het derde bezoek van de politie moet worden opgemerkt dat u geen enkel idee had om welke reden de politie op 3 februari 2010 bij u thuis langs kwam. U kon bovendien geen enkele concrete aanwijzing geven van wat de politie die dag van u wilde. Enkel op basis van het feit dat de politie bij u thuis is langsgesproken zonder meer, hebt u beslist het land te verlaten (gehoorverslag CGVS p. 5).

Voorts haalde u nog de arrestatie van 10 etnische Albanezen in december 2008 aan ter staving van uw vrees voor vervolging (gehoorverslag CGVS p. 5). Nochtans blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd) dat de arrestatie van tien Albanezen in december 2008 door de Servische rijkswacht geen verband houdt met hun etnische herkomst maar met de verdenking van misdaden, namelijk moorden, ontvoeringen en verkrachtingen die ze zouden hebben gepleegd in Gjiilan (Republiek Kosovo) tijdens de Albanese opstand in Kosovo in 1998-1999. In het licht van deze informatie passen de interventies van de Servische overheid niet in een context van etnische vervolging maar in een volledig andere context: lopende onderzoeken tegen personen die worden verdacht van ernstige feiten, die strafrechtelijke vervolgingen die gerechtvaardigd zijn in een rechtstaat, met zich meebrengen. Tijdens uw asielprocedure heb u niet vermeld te hebben meegevochten met de Albanese rebellen of te hebben deelgenomen aan misdaden in Kosovo of in Servië. Uit de elementen in uw administratieve dossier blijkt bijgevolg dat er geen overeenkomst kan worden vastgesteld tussen die arrestaties en uw persoonlijke situatie, zodat het niet aannemelijk is dat u een gelijkaardig lot zou dreigen te ondergaan.

Wat betreft uw bewering dat een Servische politieagent ongeveer anderhalf jaar geleden uw zoon zou hebben aangereden (gehoorverslag CGVS p. 2), dient vooreerst vastgesteld te worden dat u eveneens heeft nagelaten dit feit in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal aan te halen. Bovendien haalde uw echtgenote deze gebeurtenis op geen enkel moment tijdens de gehoren op Dienst Vreemdelingenzaken of het Commissariaat-generaal aan. Hoe dan ook blijkt uit uw verklaringen niet dat deze gebeurtenis, mocht die al geloofwaardig zijn, quod non, het gemeenrechtelijke niveau zou overschrijden. U verklaarde immers zelf niet te weten of het om meer dan een louter ongeval zou gaan (gehoorverslag CGVS p. 6)."

Tevens haalde u nog aan met angsten te kampen door de politiebezoeken aan uw woning (gehoorverslag CGVS p. 3). U legde ter staving van deze bewering een medisch attest, d.d. 5 februari 2010, neer, waaruit blijkt dat u met stress kampt en aan een depressie lijdt door problemen die zich in het verleden, ongeveer anderhalf jaar voor de uitreiking van dit medische attest, hebben voorgedaan (gehoorverslag CGVS p. 3). Vooreerst dient opgemerkt te worden dat geloofwaardigheid van de door u en uw echtgenoot aangehaalde problemen met de Servische politie en gendarmerie, zoals hoger opgemerkt, aangetast wordt door diverse tegenstrijdigheden en omissies. Bovendien blijkt uit het door u neergelegde medische attest niet wat precies de problemen zijn die aanleiding zouden hebben gegeven tot de stress en depressie waaraan u zou lijden. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dan ook niet zonder meer dat de door u ingeroepen medische problemen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat ook in uw hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige door u voorgelegde documenten, de paspoorten van u en uw kinderen, de nationaliteitsbewijzen van u en uw kinderen, de geboorteaktes van u en uw kinderen en uw huwelijksakte bevestigen uw identiteit, nationaliteit, uw reisweg evenals die van u kinderen en uw burgerlijke stand. Hieraan wordt door mij niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot J.S.. Zij roept geen eigen motieven in, hetgeen ter terechtzitting wordt bevestigd.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 46 533 van 20 juli 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van J.S. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), en van het zorgvuldigheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat zijn asiolverzoek gebaseerd is op het feit dat hij door de Servische autoriteiten wordt gezocht, hij vreest omwille van het feit dat hij lid is van een Albanese partij, hij in 1997 ervan verdacht werd wapens te bezitten en hij vanaf dan regelmatig werd lastiggevallen door zijn autoriteiten. Verzoeker betoogt dat hij tijdens het eerste interview zeer verward was en daarom niet alles heeft vermeld wat hij tijdens het verhoor voor het CGVS heeft gemeld. Hij vervolgt dat de arrestatie van de Albanezen in december 2008 zijn ongerustheid heeft aangewakkerd en dat hij dan ook, toen hij het bezoek kreeg van de Servische politie die naar hem op zoek was, vreesde het slachtoffer te worden van de politionele overheden.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat diverse vaststellingen in grote mate de geloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas ondermijnen. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat verzoeker tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal afwijkende verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met zijn de vragenlijst, hij ook afwijkende verklaringen aflegt in vergelijking met zijn echtgenote, uit zijn verklaringen en uit de door hem neergelegde paspoorten blijkt dat hij en zijn familie Servië op legale wijze hebben verlaten, hij louter door de Servische politie werd ondervraagd in het kader van het onderzoek naar zijn buurman inzake illegaal wapenbezit en hij enkel op basis van het feit dat de politie bij hem thuis is langsgeslagen, zonder meer, beslist heeft het land te verlaten, uit de elementen in zijn administratief dossier blijkt dat er geen overeenkomst kan worden vastgesteld tussen de arrestatie van 10 etnische Albanezen in december 2008 en zijn persoonlijke situatie, zodat het niet aannemelijk is dat hij een gelijkaardig lot zou dreigen te ondergaan, en mocht de gebeurtenis, namelijk dat een Servische politieagent ongeveer anderhalf jaar zijn zoon zou hebben aangereden, al geloofwaardig zijn, uit verklaringen niet blijkt dat deze gebeurtenis het gemeenrechtelijke niveau zou overschrijden.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (R.v.St., nr. 167.477, 5 februari 2007; R.v.St., nr. 1.64.298, 31 oktober 2006; R.v.St., nr. 163.358, 10 oktober 2006; R.v.St., nr. 163.357, 10 oktober 2006; R.v.St., nr. 149.149, 21 september 2005; R.v.St., nr. 149.148, 21 september 2005). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (R.v.St., nr. 169.217, 21 maart 2007). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus van 4 mei 2010 (CG nr. 1011247), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (R.v.St., nr. 133.153, 25 juni 2004).

2.3. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker dient daarbij aan te tonen dat er in zijn hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 veronderstelt een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen (J.C. Hathaway, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 101 e.v.).

2.4. De Raad stelt vast dat, blijkens verzoekers verklaringen, verzoeker enerzijds geen enkel incident of contact met de politie vermeldt tussen 1997 en december 2008, en hij, anderzijds op 26 december 2008 door de gendarmerie werd gevraagd om getuige te zijn bij de huiszoeking in de woning van zijn burens, de tweede keer door de politie werd ondervraagd over deze huiszoeking waarbij hij correct werd behandeld en hij enkel op basis van het feit dat de politie bij hem thuis zou zijn langsgekomen, zonder meer, het land verlaat. De door verzoeker voorgehouden asielmotieven en vermeende vervolgingsfeiten kunnen derhalve bezwaarlijk worden aanzien als "een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen".

Dat de arrestatie van de Albanezen in 2008 zijn ongerustheid heeft aangewakkerd en hij vreesde slachtoffer te worden van de politionele overheden wijzigt niets aan de vorige vaststelling. Dit klemmt des te meer nu uit de bestreden beslissing blijkt dat "Uit de elementen in uw administratieve dossier blijkt bijgevolg dat er geen overeenkomst kan worden vastgesteld tussen die arrestaties en uw persoonlijke situatie, zodat het niet aannemelijk is dat u een gelijkaardig lot zou dreigen te ondergaan." Dit besluit in de bestreden beslissing, dat afdoende wordt toegelicht, wordt door verzoeker niet weerlegt noch ontkracht met concrete elementen en gegevens. Tot slot wijst de Raad er dienaangaande op dat verzoeker en zijn familie Servië op legale wijze hebben verlaten, zoals blijkt uit hun paspoorten en hun verklaringen, zodat deze vaststelling verzoekers beweerd vrees voor vervolging finaal onderuithaalt.

2.5. In de mate dat verzoeker nog voorhoudt dat hij zeer verward was tijdens het eerste interview en daarom niet alles heeft vermeld merkt de Raad op dat verzoeker op de vraag van de interviewer tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, namelijk "Wat hebt u niet verteld", stelt "Bijvoorbeeld de politieagent heeft mijn zoon omvergereden en hij heeft een arm gebroken van zijn zoon". Verzoeker heeft op geen enkel moment gewag gemaakt van het feit dat hij verward was en de Raad kan enkel vaststellen dat deze bewering geen enkele verklaring biedt voor de afwijkende verklaringen op het Commissariaat-generaal in vergelijking met de Dienst Vreemdelingenzaken en de afwijkende verklaringen in vergelijking met zijn echtgenote.

2.6. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoeker worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegt, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Wanneer er zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, bestaat er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève te toetsen. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die erop

kunnen wijzen dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van de subsidiaire beslissing in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS